

Народився 4 квітня 1924 р. у м. Борислав Львівської області. Здобув освіту у гімназіях Борислава та Дрогобича. Протягом 1944–1947 рр. працював оператором 2-го нафтопромислу, а потім помічником бурильника Бориславської контори буріння.

У 1952 р. закінчив гірничопромисловий факультет Львівсько-го політехнічного інституту (спеціальність «Розробка нафтових та газових родовищ»). Упродовж наступного року Володимир Михалевич був начальником дільниці 8-го нафтопромислу, протягом 1953–1954 рр. — директором контори капітального ремонту свердловин, з 1954 до 1956 р. — начальником четвертої дільниці 9-го нафтопромислу Бориславського нафтовидобувного управління. У період 1956–1960 рр. працював заступником директора ЦНДЛ, з 1960 до 1963 р. — керівником технологічного відділу нафти й газу, начальником ПКПІ у м. Дрогобич та начальником ЦНДВР Стрийського ГПУ.

Протягом 1964–1975 рр. В. Й. Михалевич очолював ЦНДВР НПУ (НГВУ) «Бориславнафтогаз». Із 1975 до 1987 р. був начальником науково-дослідної лабораторії розробки родовищ НГВУ «Бориславнафтогаз».

Володимир Йосипович входив до групи спеціалістів Бориславського УБР і НГВУ «Бориславнафтогаз», які в 1972 р. вивчали причини вибуху будинку у Бориславі. Очолював міську комісію із вивчення проблеми загазованості, опікувався створенням основ для подальшого дослідження цієї проблеми на державному рівні, а також внесенням змін у генеральний план міста, насамперед для перенесення забудови багатопверховими будинками його території.

Після виходу на пенсію у 1987 р. він ще певний час працював у Бориславській філії інституту «УкрдіпроНДІнафта». Досліджував актуальні техніко-технологічні, геолого-промислові, економічні й екологічні проблеми виробництва.

Михалевич Володимир Йосипович

Гірничий інженер, фахівець у сфері видобування нафти і газу, історії нафтопромислової справи Прикарпаття

Є автором 80 наукових праць, зокрема монографій «Історія Бориславського нафтопромислового району в датах, подіях і фактах», «Нафта та газ України», «Нафта і газ Прикарпаття. Нариси з історії», перекладу з польської «Буквар із нафтової промисловості Польщі». У науковому доробку Володимира Михалевича — два винаходи та 67 раціоналізаторських пропозицій, які сприяли ефективній розробці родовищ Бориславського НПР.

За впровадження паротеплових методів підвищення нафтовилучення на Бориславському і Східницькому родовищах був нагороджений бронзовою медаллю ВДНГ. Він також виступав із доповідями на науково-технічних семінарах, конференціях, читав лекції у товаристві «Знання». Нагороджений грамотою Президії ВР УРСР, медалями «Відмінник нафтової промисловості», «За доблесну працю», «Ветеран праці». Йому присвоєно звання «Кращий інженер».

Помер 5 червня 2002 р.

Народився 2 жовтня 1931 р. у с. Добряни Стрийського району Львівської області.

У 1954 р. закінчив нафтовий факультет ЛПІ (спеціальність «Експлуатація нафтових та газових родовищ»).

Трудовий шлях Б. О. Михалків розпочав у Татарській АРСР. Працював помічником майстра, майстром із видобування нафти нафтопромислу № 2, а з 1959 р. — головним інженером, начальником будівельно-монтажної контори НПУ «Альметьевнефть».

У 1962 р. повернувся в Україну. Обіймав посади заступника директора Станіславського газовидобувного промислу, заступника начальника Надвірнянського ГПУ, Івано-Франківського УМГ. Упродовж 1970–2002 рр. був заступником начальника з капітального будівництва УМГ «Прикарпаттрансгаз».

З 2002 до 2005 р. працював заступником виконавчого директора Прикарпатського центру Української академії архітектури.

Богдан Олексійович брав участь у будівництві МГ Долина–Ужгород, по якому почалися перші поставки українського газу новим транспортним коридором до Чехословаччини. Тоді вперше були застосовані нові методи випробування й очищення газопроводу спеціально виготовленими гумовими кулями. Для забезпечення відповідної якості газу, що подавався на експорт, за його участю побудовані установки підготовки газу в Долині та Богородчанах. Під керівництвом Б. О. Михалківа збудовано 5 тис. км магістральних газопроводів (дві нитки МГ «Братерство», «Союз», Уренгой–Помари–Ужгород, «Прогрес», Ананьїв–Чернівці–Богородчани), 26 КС, Богородчанське ПСГ, три установки підготовки газу на промислах, шість прикордонних пунктів передачі і вимірювання газу з Молдовою, Румунією, Угорщиною, Словаччиною, 50 газорозподільних станцій та пунктів, промислові бази, офіс УМГ в Івано-Франківську.

Михалків Богдан Олексійович

Гірничий інженер, академік УНГА, фахівець у сфері будівництва об'єктів газової промисловості, управлінець

Богдан Олексійович брав участь у роботах із газифікації Івано-Франківської, Закарпатської, Чернівецької, Одеської, частини Тернопільської і Вінницької областей, міст та населених пунктів Молдови. Було збудовано також багато об'єктів соціальної сфери: житлові будинки, дитячі садки, їдальні, лікарні, бази відпочинку («Карпати» у м. Яремче та «Газовик» в Одеській області), тепличний комбінат у м. Богородчани, міст через річку Прут у м. Яремче тощо.

Б. О. Михалків — почесний член Української академії архітектури. Був керівником товариства «Знання», яке діяло на підприємстві «Прикарпаттрансгаз», начальником штабу цивільної оборони.

Богдан Олексійович брав участь у міжнародних конференціях. Має 11 наукових праць, п'ять винаходів.

Він — лауреат Державної премії України в галузі архітектури, почесний працівник газової промисловості, заслужений працівник АТ «Укргазпром», ветеран праці. Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, галузевими відзнаками.